

Nem, nem a takács meg az ács és nem is a kovács, válaszolhatnánk Gyurkovics Tibor népszerű versének soraival, hanem a szerencsétlen elsősök és a „mármegintjóljárt” pedagógusok, szülők és a többi gyerek. Eltelt egy hét, nézzük mik a tapasztalatok! (Képünk illusztráció!)

Már augusztus elején azt harsogták a médiumok, hogy fantasztikus béremelés elé néz a jelenleg hasát süttető pedagógus társadalom. A kormány egyik szóvivője odáig ragadtatta magát, hogy hatvan százalékos emelést vizionált. Majd később kissé lehültek a kedélyek, mivel világossá vált, hogy a hatvan százalék a két évvel ezelőtti beígért emelés mértékére vonatkozott. Majd maradt a homálybavesző negyven százalék, amely eztán évi tíz százalék növekményt jelent a beígért 100 százalék eléréséig, azaz a negyedik évig. Legalábbis ezt mondják.

Mielőtt bárki nekiáll számolni, elárulom, hogy ez átlagosan 34 százalék béremelést jelent, úgy, hogy a pedagógusbéreket évek óta befagyasztották. Így vásárlóerőben, figyelembe véve az elmúlt évek inflációs hatásait majdnem a felét éri a mostani korrekció. Ezzel egyidőben a különböző pótlékokat (osztályfőnöki, nyelv, kétszakos...) megszüntették, a túlórákat pedig egy tollvonással ingyenessé tették, azaz egy fillért sem kap értük a tanár. Ha mindezt összefésüljük a fentiekkel, akkor belátható, hogy milyen

emelés is a mostani - ezután sem éri el a pedagógus átlagbér a magyar átlagbér szintjét sem!

Ezt csak tetőzi a kötelező heti óraszámok emelkedése (22-ről 24-26-ra) a cafeteria megszűnése (már ahol volt, a legtöbb helyen már régóta eltűnt), valamint az úgynevezett törzsidő bevezetése, amely a pedagógusok számára 32 óra heti benntartózkodást ír elő. Erre mondhatja Hoffmann Rózsa, hogy a munka nem terhelés (utalva a szakszervezetek jelzésére, amelyben a munkaterhelés növekedését kifogásolták), de tartson meg napi 5-6 órát és heti három szakkört a felkészülés, kirándulás, színházba és kiállításra járás mellett az államtitkár asszony, nem biztos, hogy nem terhelésnek érzi majd mindezt. Ráadásul a pedagógus mindezek után köteles délután négyig értelmes elfoglaltságot biztosítani azoknak a gyerekeknek, akik nem szakkörösök, nem sportkörösök (ma már ezek után sem jár külön díjazás a tanároknak.) Már csak azt nem tudni, hogy mindezt hol és mivel tegye, hiszen erőforrást, eszközt nem kapott mindehhez. Az sem egyértelmű, hogy mit tegyen az a pedagógus, aki minden nap kettőig, fél háromig tanít, hiszen neki alapból megvan a törzsidő (igaz, ebédelni csak ezután tud, akár a tanítványai – már ha nyitva még az ebédlő és van még mit tálalni!)

A nagyvonalú időbeosztás mellé kaptak még egy kerettantervet is, amely tökéletesen feleslegesé teszi, hogy bárki bárhol helyi sajátosságokban gondolkodjon. Nem is lehet, mert az ukáz egyértelmű, ebből kell tanítani és kész. Ellenőrizni is fogják a szakfelügyeleten keresztül, amely még nem ismert szempontok szerint értékeli a tanárok munkáját.

Persze ne legyünk igazságtalanok, hiszen egy előmeneteli rendszerről is gondoskodtak az oktatásügy irányítói. Az „életpálya

modell” szerint szeptember 1-től minden nevelő „pedagógus 1” kategóriában van, majd innen léphet „pedagógus 2-be”, később „mester” és „kutató tanár” státuszba. Így akinek egy főiskolai diplomája van egy szakkal, meg a háromszakos egyetemet végzett szakvizsgás pedagógus ugyanonnan startolnak. Aki ebbe nem nyugszik bele azután meglehetősen megalázó eljárással kerülhet ideiglenesen eggyel feljebb, de csak ideiglenesen, mert kérnie kell a minősítést, ha nem teszi, vagy azon nem felel meg már megy is vissza szépen a "pedagógus 1-be!"

A fokozatok egy bértáblába foglalt növekedési pályát írnak le. Egy gond van mindezzel, hogy kategóriaváltásra az első lépcsőben mindössze háromezren számíthatnak azok közül (mintegy ennek a tízszerese), akik a tanár kettőt végzettségük miatt (például szakvizsga) megugorhatnak. Apró kis gond, de egyelőre nem hallani megoldást rá. Arra sem, hogy erre miből lesz kerete a kormánynak. Az sem világos, hogy a jelenleg erre jogosultak közül miképp választják ki a szerencséseket, akik valóban kategóriát válthatnak jövőre. Az már világos, hogy a tanár 1-ben ténykedők is jelentkehetnek a tanár 2-be. Szabályozott a fellépésük módja és a teendők is ezzel kapcsolatban.

A gyerekek és a szülők is megkapták a kis csomagjaikat. Így állhat elő az idén, hogy például az első osztályban heti három alkalommal van hat óra (kétszer pedig öt), nem kell magyarázni, hogy szakmailag ez mit is jelent. Katasztrófa! A mindennapos testnevelés, a hit és erkölcstan, mint belépő új tantárgyak növelik az óraszámot, ha még van ezen kívül emelt szintű nyelvoktatás, vagy bármi más az iskola tarsolyában, akkor egy első osztályosnak több órája lehet, mint egy hetedikesnek! Kettőtől mehet a gyerek szakköre, sportkörre, napközibe, zeneiskolába. Ha még bír. A

tapasztalat inkább azt mutatja, hogy ötödik órában már az elsősök egy része fizikailag a tűrőképessége határához érkezett el. Még úgy is, ha a negyedik és ötödik órából csípnek el a pedagógusok ebéidőt a számukra. Ez nem segít, inkább ront a helyzeten, hiszen a teli pocak még kevésbé teszi őket alkalmassá az ismeretek befogadására. A szülők döbbenetesen szemlélik ezt és erősen gondolkodnak azon, hogy hagyják-e csemetéiket még délután négyig a napköziben tanulni, vagy mentsék ki őket ebből a darálóból, melyet a pedagógus és a gyerek egyaránt megszenved. Persze, csak akkor teheti mindezt, ha van választási lehetősége. Ilyenkor él a jogaival és viszi haza a megfáradt 6-7 éveset. Ehhez azonban nem elég az a tény, hogy ő a gyerek anyja, apja, egy kérvényt kell írni az intézmény igazgatójához, aki ez alapján elengedi a délutáni (nem tanórai) foglalkozásokról. Kíváncsian teszem fel a kérdést, ha nem engedné meg az igazgató ezt, akkor mi lenne? Miután kifestették a tantermet és megvarrták a függönyt, mesefigurákat festettek a falra és csodálatosan renoválták a korábban rozoga szekrényt a teremben? Nagy arculcsapás lenne mindez, persze az engedély kérése is önmagában komikus. Így telt tehát az első hét, vegyes a kép és cseppet sem felemelő. Nem látni a megoldást, nincs információ, kapcsolat a felsőbb szakmai vezetéssel az ukázok csak lefelé jutnak el, kizárólag sikerekről szólnak a beszámolók, ezzel van tele a közmédia. A valóság azonban más. Nagyon más.